Barnard a crescut în Beaufort West, provincia Cape, Uniunea Africii de Sud. Tatăl său, Adam Barnard, a fost ministru în Biserica Reformată Olandeză. [4] Unul dintre cei patru frați ai săi, Abraham, era un „bebeluș albastru" care a murit de o problemă cardiacă la vârsta de trei ani (Barnard ar ghici mai târziu că a fost tetralogia lui Fallot). Familia a suferit, de asemenea, pierderea unei fiice care era încă născută și care fusese geamănul fratern al fratelui mai mare al lui Barnard, Johannes, care era cu doisprezece ani mai mare decât Chris. [15] Barnard s-a înmatriculat la liceul Beaufort West în 1940 și a plecat să studieze medicina la Universitatea din Cape Town Medical School, unde a obținut MB ChB în 1945. Tatăl său a slujit ca misionar pentru oameni de rasă mixtă. Mama sa, fosta Maria Elisabeth de Swart, le-a insuflat fraților supraviețuitori credința că ar putea face orice ar fi dorit.

Carieră

Barnard și-a făcut stagiul și rezidențiatul la spitalul Groote Schuur din Cape Town, după care a lucrat ca medic generalist în Ceres, un oraș rural din provincia Cape. În 1951, s-a întors la Cape Town, unde a lucrat la Spitalul Orășenesc ca ofițer medical rezident principal și la Departamentul de Medicină de la Groote Schuur ca registrator. [4] Și-a finalizat masteratul, primind Master în Medicină în 1953 de la Universitatea din Cape Town. În același an a obținut un doctorat în medicină (MD) de la aceeași universitate pentru o disertație intitulată „Tratamentul meningitei tuberculoase".

La scurt timp după ce s-a calificat ca medic, Barnard a efectuat experimente pe câini în timp ce investiga atrezia intestinală, un defect congenital care permite apariția unor goluri care pun viața în pericol în intestine. El a urmat o intuiție medicală că acest lucru a fost cauzat de un flux sanguin inadecvat către făt. După nouă luni și patruzeci și trei de încercări, Barnard a reușit să reproducă această afecțiune la un cățeluș de făt legând o parte din aportul de sânge la intestinele unui cățeluș și apoi plasând animalul înapoi în uter, după care s-a născut aproximativ două săptămâni. mai târziu, cu starea de atrezie intestinală. De asemenea, a reușit să vindece afecțiunea prin îndepărtarea bucății de intestin cu aport inadecvat de sânge.

Greșeala chirurgilor anteriori a fost că au încercat să reconecteze capetele intestinului, care ele înele aveau încă un aport inadecvat de sânge. Pentru a avea succes, era de obicei necesar să îndepărtați între 15 și 20 de centimetri de intestin (6 până la 8 inci). Jannie Louw a folosit această inovație într-un cadru clinic, iar metoda lui Barnard a salvat viața a zece bebeluși din Cape Town. Această tehnică a fost adaptată și de chirurgii din Marea Britanie și SUA. În plus, Barnard a analizat 259 de cazuri de meningită tuberculară.

Owen Wangensteen de la Universitatea din Minnesota din Statele Unite a fost impresionat de munca lui Alan Thal, un tânăr doctor sud-african care lucrează în Minnesota. Wangensteen l-a întrebat pe Groote Schuur, șeful medicinii, John Brock, dacă ar putea recomanda sud-africani cu același talent și Brock l-a recomandat pe Barnard. [16] În decembrie 1955, Barnard a călătorit la Minneapolis, Minnesota, pentru a începe o bursă de doi ani sub conducerea șefului de chirurgie Wangensteen, care i-a atribuit lui Barnard mai multe lucrări la nivelul intestinelor, pe care Barnard le-a acceptat, chiar dacă dorea să treacă la ceva nou. Pur și simplu, din fericire, ori de câte ori Barnard avea nevoie de o pauză de la această lucrare, el putea rătăci prin hol și discuta cu Vince Gott, care conducea laboratorul pentru pionierul chirurgiei pe cord deschis Walt Lillehei. Gott începuse să dezvolte o tehnică de trecere a sângelui înapoi prin venele inimii, astfel încât Lillehei să poată opera mai ușor pe valva aortică (McRae scrie: „A fost tipul de gândire inspirată care l-a fascinat pe Barnard").